

Sygn. akt II AKa 287/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Pławgo

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska (spr.)

SO (del.) – Hubert Gąsior

Protokolant: – sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego M. P.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 r.

sprawy T. G. ur. (...) w N. s. J. i K. zd. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 maja 2015 r. sygn. akt XVIII K 240/14

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego T. G. przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25.05.2015r. uniewinniającego oskarżonego T. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu, apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego wnosząc o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, iż na przeszkodzie ustaleniu, że oskarżony w chwili zaciągania pożyczek u pokrzywdzonej działał z zamiarem ich niezwrócenia, stoi zakaz reformationis in peius określony w art. 443 § 1 k.p.k.

Przypomnieć należy, że wyrokiem z dnia 4 listopada 2014r. Sąd Okręgowy skazał oskarżonego T. G. za czyn z art. 286 § 1 k.k. Przyczyną uchylenia tego wyroku przez Sąd Apelacyjny była sprzeczność między treścią wyroku a jego uzasadnieniem polegająca na tym, że Sąd w uzasadnieniu stwierdził, iż materiał dowodowy nie dostarczył potwierdzenia okoliczności jakoby oskarżony nie miał zamiaru zwrócić pieniędzy w czasie kiedy pokrzywdzona nimi rozporządzała (str. 7 uzasadnienia), a jednocześnie w oparciu o ten materiał dowodowy przypisał oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., do którego znamion należy m.in. właśnie brak zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania pieniężnego.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że zakaz reformationis in peius określony w art. 443 k.p.k. , nie może mieć zastosowania do ustaleń poczynionych w uzasadnieniu poprzedniego uchylonego wyroku, jeśli pozostawały one w sprzeczności z treścią tegoż wyroku a sprzeczność ta była przyczyną jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania . Zakaz ten nie oznacza bowiem nakazu „wyboru ” spośród sprzecznych stanowisk wyrażonych w wyroku i jego uzasadnieniu, stanowiska korzystniejszego, przedstawionego w uzasadnieniu.

Podkreślenia przy tym wymaga, że - jak stwierdził Sąd Najwyższy w , trafnie przywołanym w wywodach apelacji , wyroku z dnia 31.01.2013r II K.K. 70/12 – ustalenia faktyczne będące podstawą dokonywanej subsumpcji pod normy prawa karnego znajdują się w wyroku , nie zaś w pisemnym jego uzasadnieniu .

Niezależnie od powyższego zwrócić należy uwagę , że Sąd Okręgowy poprzednio rozpoznający sprawę nie poczynił w uzasadnieniu wyroku niezbędnych ustaleń w zakresie zamiaru oskarżonego . Ustalenia takiego nie zawiera ani część uzasadnienia przedstawiająca tzw. ustalenia faktyczne ani część przedstawiająca rozważania Sądu. Zacytowana wyżej konstatacja Sądu odnosi się bowiem do oceny materiału dowodowego jako podstawy ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego. Nie stanowi ona – w ocenie Sądu Apelacyjnego – ustalenia faktycznego w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania karnego a zatem nie stanowi punktu odniesienia implikującego granice dopuszczalnych zmian w warunkach obowiązywania zakazu reformationis in peius.

Dostrzegając powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 4.11.2014r. zalecił Sądowi Okręgowemu rozważenie, po przeprowadzeniu niezbędnych dowodów , całokształtu ujawnionych okoliczności i dokonanie na ich podstawie samodzielnych ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego. Z uzasadnienia tego w żadnym razie nie wynika , że przypomnienie o treści art. 443 k.p.k. miało na celu zasugerowanie Sądowi Okręgowemu, iż nie może poczynić ustaleń skutkujących przypisaniem oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Przy ponownym rozpoznaniu Sąd Okręgowy , uwzględniając uwagi poczynione wyżej, wykona zalecenia Sądu Apelacyjnego wskazane w uzasadnieniu wyroku z dnia 4.11.2014 r.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.